

Madvig: Jeg har ikke ret forstaaet den sidste Ytring og kan ikke sætte mig ind i det Forslag, som den høitærede Minister antydede. Jeg er saa tilbøielig til Forsonlighed i disse Forhold, som Noget kan være, men jeg troer, at Forsonligheden fordrer, at hvis vi vilde udstemme Paragraphen, skulle vi gjøre det nu. Naar vi gjøre det nu, gjøre vi det, idet vi troe, at der kan komme en Forsoning tilveie paa et vigtigt Punkt, som vi før have antydet og som nu er optaget og støttet af den høitærede Indenrigsminister, og hvis det ikke skulde komme tilveie, kan man forhandle igjen om Paragraphen, men naar vi nu lod Bevillingsparagraphen staae, og dernæst naar Folkethinget havde forkastet Forslaget i Finantsloven, da ogsaa lod denne Paragraph udgaae, saa forekommer det mig, at Striden laa meget stærkere for; thi saa forkastede vi Noget, som Folkethinget holder paa, efterat det var afgjort, at Folkethinget ikke vilde gaae ind paa den Udværgning, der paa et andet Sted er foreslaaet. Jeg troer, at det er rigtigt nu at fremsætte dette for at henvise til den Forsoning, som skal opnaaes paa et andet Punkt, hvor der ikke er Noget givet, som kan støde dette eller det andet Thing. I Finantsloven er det et nyt Punkt, der fremkommer for at løse den Conflict, der er opstaaet paa et andet Punkt. Jeg troer derfor, at det er rigtigt at opretholde Conflicten og vise, at den er paa et andet Punkt, for at den kan forsones i Finantsloven, og jeg kan ikke forudsætte, at Forsoningen skulde hindres derved, at man seer Nødvendigheden af at arbejde hen til den, fordi ogsaa dette Thing har en Mening, som det fastholder. Siden jeg har nævnt dette, skal jeg bemærke, at den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kreds (Ploug) brugte en Ytring, som forekommer mig besynderlig, om at lade Bevillingsparagraphen staae i de to af disse Love, men lade den gaae ud af den tredie, for at komme til en Afgjørelse af Striden. Ved en ubetydelig Lov, som saa vilde blive liggende, vilde vi ikke komme til en Afgjørelse af Striden uden ialtsald til en Afgjørelse, der var os imod, og lod vi Paragraphen staae i andre Love, som ere meget vigtige, og lod den ude af den mindre vigtige, saa saae det ud for Alverden, som om det var et lille Lune, for hvilket Landstinget

vilde søge Tilfredsstillelse, om det end kun angik det meest ubetydelige Punkt. Er det virkelig en Sag, som Landstinget holder paa og anseer for vigtig, saa maa det holde paa det her. Det er sandt, at just her staaer ligeoverfor os en meget væsentlig Interesse, at der skeer for Embedsmændene, hvad der er nødvendigt, men saa er det, at vi skulle gjøre os Forholdet klart, hvad der er den rigtige Form for Lovgivningen og hvilket Resultat der søges opnaaet ved denne Clausul. Loven er høist vigtig, og vil en Deel af Lovgivningsmagten, det andet Thing, ligeoverfor denne Lovs Vigtighed, ligeoverfor Landstingets Uvillighed til at antage denne Paragraph og ligeoverfor Landstingets Willighed til at gaae ind paa et andet Forslag, hvorved den nævnte Vanskelighed, Manglen af en Anviisning for Ministeren, fjernes, vil det andet Thing endda opretholde denne Paragraph og derved tilintetgjøre denne Lov, saa forekommer det mig, at vi opfordres til at spørge, hvad er da den overordentlige Betydning af denne Paragraph, hvori ligger den Vigtighed, den har for Folkethinget, og saa blive vi nødt til at besvare, at Paragraphen indeholder en overordentlig stor Vægt til at nedtrykke Landstingets Betydning, og jeg er bange for, som det allerede er antydet af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Behmann), at denne Vægt i Paragraphen er kommen tilsynne igjennem en Ytring af den høitærede Minister. Naar Love, som man kalder finantsielle, f. Ex. Lønningslove, efter Theorien kunne forelægges først i begge Thing, men det er forbunden med væsentlige praktiske Rettelser at forelægge dem først for Folkethinget, idet man da undgaaer Nødvendigheden af en Tillægsbevillingslov, som skal være tilstede, naar de skulle forelægges først i Landstinget, saa vil dette praktiske Hensyn være det afgjørende, og saa er allerede derved den hele Lovgivning for denne Art Love bunden til først at forelægges i Folkethinget, og jeg troer, at der ogsaa ligger en vis Paaastand bagved denne Paragraph, som sigter til det Samme. Jeg troer, at vi skulle gjøre alt Muligt for at bringe det til en Forsoning, og da nu det, der siges at skulle gjøre denne Bevillingsparagraph nødvendig, er, at Ministeren forlanger og behøver en Anviisning og det andet Thing ogsaa anseer en